

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera (Política).
Directors adjunts: Jordi Grau (Girona), Pepa Masó (Societat), Joan Ventura (Informació Cultural), Xevi Sala (Opinió, Formats Especials i coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ramon Roca (L'Econòmic i Informació econòmica), Miquel Riera (Presència, Tancament i Informació internacional), Joan Rueda (Ciutats i Informació local), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornis (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

LES LLEIS I LA REALITAT
QUE LES DESBORDA

Montserrat
Nebrera

Professora de dret
a la UIC

On som?

M' imagino que hi haurà qui se senti molt segur en la complexa situació que estem vivint a Catalunya, però no és el meu cas. Són tants els angles i les perspectives que s'hi acumulen que tot menys clar se'm fa predir un futur o qualificar el present, menys encara jutjar frívolament les posicions que de mica en mica es perfilen en el mapa polític. Veiem com, i això sí era previsible, es van tancant les portes que semblaven obertes fins fa poc entorn a la possibilitat de celebrar una consulta el 9-N, perquè a hores d'ara, i si el Tribunal Constitucional no aixeca a temps la suspensió de la llei i del decret de convocatòria que li donaven cobertura, l'única que roman oberta és la desobediència civil, amb incertes conseqüències individuals i col·lectives i amb posicions ideològiques més o menys identificables al darrere.

TOTHOM SAP A AQUESTES ALTURES dels esdeveniments que quan el Tribunal ha dit que els efectes es suspenen per a les parts, però també per als tercers, està dient que ningú pot fer actes de col·laboració a la logística de la consulta, salvant sempre, com serà mentre la llei Fernández Díaz de seguretat no vegi la llum, el dret a manifestar la disconformitat amb les decisions preses. És sabent tot això que el president del Consell per a la Transició, Carles Vi-

ver, ja ha dit que creu més aconsellable anar a les eleccions anticipades que convocar una consulta amb les normes jurídiques suspeses.

COMPLIR LA LLEI NO SIGNIFICA compartir el seu mandat. Aquesta mena d'esquizofrènia conceptual es fa encara més complicada d'acceptar quan el grau d'acceptació dels seus continguts és, com succeeix en el present a Catalunya, tan escàs i feble. La distància abismal rau en el diferent parer sobre quin sigui el subjecte jurídic o, si més no, polític, amb capacitat d'expressar la voluntat de canvi en els compromisos legals preestablerts; de la mateixa manera que Catalunya negaria a un municipi capacitat per autodeterminar-se políticament respecte del conjunt, així Espanya es comporta pel que fa al que considera, i jurídicament així és, una part seva, Catalunya. No és estrany, per tant, que Rajoy hagi dit que no pot

És en aquesta franja plena de grisos i contradiccions, frontera entre les lleis més altes i la realitat de la qual beuen, on ens trobem ara

(tampoc volia) permetre que una part pugui ni opinar sobre el que eventualment seria un canvi en l'estatus del conjunt. Però la lletra de la llei ho aguanta tot fins que la realitat la desborda, i és en aquesta franja plena de grisos i contradiccions, frontera entre les lleis més altes i la realitat de la qual beuen, on ens trobem ara, i per això les úniques previsions que existeixen es fan més des del voluntarisme i la parcialitat que des de la raó i l'anàlisi objectiva de les emocions que hi juguen. És en aquest temps i per això extraordinàriament important la gestió de tot allò no racional, que és molt.

L'ENFRONTAMENT DE POSICIONS, amb la pressió dels respectius *hooligans*, ha personalitzat la pugna entre les decisions parlamentàries catalanes i les paral·leles preses a les Corts en els presidents Rajoy i Mas, i sembla que aquesta societat nostra, que ja sols conserva lluites esportives, necessiti un espectacle per distraure una situació personal i social, econòmica però també moral, de tot punt lamentable. És cert que els dos contendents s'hi juguen molt, des del punt de vista del partit al qual pertanyen i llur eventual victòria en les properes conteses electorals, i des del punt de vista individual en tant a carrera política. Però molt més s'hi juga la comunitat, si s'empara en els propis drets per oblidar o negar les responsabilitats, entre altres no usurpar el paper que tan feixugament vam ser capaços d'atorgar a la democràcia representativa. A ella correspon saber on som ara, i la sanció per l'incompliment, les properes eleccions, siguin o no "plebiscitàries".

La columna

Ramon Solsona

Verines del 94

Fa vint anys em van convidar a les trobades de Verines (Astúries) promogudes per l'acadèmic de la RAE Víctor García de la Concha. És un filòleg de tarannà liberal que manté l'esperit del congrés de poesia de Segòvia de 1952 que va acostar intel·lectuals espanyols i catalans, encapçalats per Dionisio Ridruejo i Carles Riba. Els Encuentros de Verines tenen la mateixa vocació. Crec recordar que els catalans del 94 érem Carme Riera, Miquel de Palol, Maria Mercè Roca, Miquel Morey, Anna Maria Moix i jo. Entre els gallecs, hi havia Suso de Toro, quan encara no s'havia pronunciat tan fermament a favor de la causa catalana.

Conservo un record magnífic dels diàlegs formals i els informals que em van permetre tractar autors d'una gran vàlua. I recordo també la consistència de

Els escriptors catalans piquem ferro fred quan apel·lem a la solidaritat dels col·legues espanyols

l'antiesperit de Verines. L'estrella va ser l'escriptor basc Jon Juaristi. Va triomfar amb un antinacionalisme colèric que traspuava la fúria del convers. Juaristi havia militat a ETA, va passar per Euzkadi Euzkera i pel PSOE basc. Anys més tard, el PP li va premiar l'ardència justiciera -Juaristi es defineix com a nacionalista espanyol- nomenant-lo director de la Biblioteca Nacional primer i de l'Institut Cervantes després.

A Verines del 94 vaig veure ben clar que els escriptors catalans piquem ferro fred quan apel·lem a la solidaritat dels col·legues espanyols. En lloc de fer costat a la llengua afeblida per les dictadures i d'un present fràgil en un context de globalització, recelen -la paraula és molt suau- d'una part d'Espanya que s'auto-defineix com a nació, que vindica una identitat cultural i lingüística diferenciada. Els tòxics som nosaltres, ofuscats per un ideal totalitari i etnicista. No hi ha res que plagui més a l'intel·lectual espanyol que el català que diu sentir-se perseguit pels deliris identitaris del catalanisme. Fa vint anys era així. I en fa cent. I cent cinquanta, etcètera.

EL
DIBUIX

Fer

